

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: طارق علی
برگردان: نادر ثانی
۰۲ نومبر ۲۰۲۳

قیام در فلسطین

۷ اکتوبر ۲۰۲۳

<https://newleftreview.org/sidecar/posts/uprising-in-palestine>

توضیح: آنچه در زیر می آید ترجمه مقاله اخیر طارق علی نویسنده و تاریخدان بریتانیایی و عضو هیأت ویراستاران مجله New Left Review در مورد بحران اخیر در نوار غزه است. ترجمه این مقاله تنها برای اطلاع بازدید کنندگان سایت از مواضع مختلف در مورد بحران اخیر در فلسطین می باشد.

در ماه دسمبر ۱۹۸۷، انتفاضه جدیدی در فلسطین آغاز شد و اسرائیل و همچنین نخبگان جهان عرب را متزلزل کرد. چند هفته بعد، نزار قبانی، شاعر بزرگ و قدیمی اهل سوریه، «سه گانه بچه های سنگ» را نوشت، که در آن نسل قدیمی رهبران فلسطینی را محکوم کرد – آنانی که امروزه توسط حکومت فاسد و همدست فلسطین (نه-) نمایندگی می شوند. در آلمان این سروده قبانی در بسیاری از کافه های فلسطینی خوانده و خواننده شد:

"بچه های سنگ ها
اوراق ما را پراکنده کرده اند
مرکب روی لباس هایمان ریخت
ابتدال متون قدیمی را مسخره کرد...
ای فرزندان غزه
به آنچه پخش می کنیم اهمیت نده
به حرف ما گوش نده
ما اهل محاسبه ای خونسر دانه هستیم
از جمع، از تفریق

جنگ های خود را به راه ببندازید و ما را تنها بگذارید

ما مرده و بی قبر هستیم

یتیمان بی چشم.

بچه های غزه

به نوشته های ما مراجعه نکنید

مثل ما نباشید

ما بتهای شما هستیم

ما را پرستش نکنید

ای دیوانگان غزه

هزار درود بر دیوانگان

عصر عقل سیاسی مدتهاست که رفته است

پس دیوانگی را به ما بیاموز..."

از آن زمان، مردم فلسطین هر روشی را برای دستیابی به نوعی از تعیین سرنوشت معنادار امتحان کرده اند. به آنها گفته شد: «از خشونت دست بردارید». آنها همواره این کار را کردند، به استثنای عملیات نادر انتقام جویانه ای که پس از جنایات اسرائیل به انجام رسیدند.

در میان فلسطینی های داخل و خارج از فلسطین، حمایت گسترده ای از بایکوت، پایان بخشیدن به سرمایه گذاری و تحریم ها وجود داشت: جنبشی مسالمت آمیز که در سراسر جهان در میان هنرمندان، دانشگاهیان، اتحادیه های کارگری و گاهی دولت ها مورد توجه قرار گرفت. ایالات متحده و خانواده ناتو آنگاه با تلاش بسیار برای جرم انگاری چنین حرکتی در سراسر اروپا و امریکای شمالی پاسخ دادند. آنان با کمک گروه های لابی صهیونیستی، ادعا کردند که تحریم اسرائیل "یهودستیزانه" است. واقعیت این ادعا تا حد زیادی ثابت شده است. در بریتانیا، حزب کارگر "کییر استارمر Keir Starmer" هرگونه اشاره به «آپارتاید اسرائیل» را در کنفرانس ملی آتی خود ممنوع کرده است. جناح چپ حزب کارگر که از اخراج شدن می ترسد، در این مورد سکوت کرده است. وضعیت وحشتناکی به وجود آمده است. در همین حال، اکثر کشورهای عربی برای تسلیم شدن به واشنگتن به ترکیه و مصر پیوسته اند. عربستان سعودی

در حال حاضر با میانجیگری کاخ سفید در حال مذاکره برای به رسمیت شناختن رسمی اسرائیل است. به نظر می رسد انزوای بین المللی مردم فلسطین در حال افزایش است. مقاومت مسالمت آمیز راه به جایی نبرده است. در تمام این مدت، ارتش اسرائیل در اوقات فراغت به فلسطینی ها حمله کرده و آنها را به قتل رسانده است، در حالی که دولت های پی در پی در اسرائیل تلاش کرده اند تا هر گونه امیدی برای تشکیل کشور را خراب کنند. اخیراً تعداد انگشت شماری از جنرال های سابق اسرائیل و عوامل موساد اعتراف کرده اند که آنچه در فلسطین انجام می شود «جنایت جنگی» است. اما آنها فقط پس از بازنشستگی جسارت گفتن این حرف را به دست آورده اند. آنها در حالی که هنوز خدمت می کردند، کاملاً از شهرک نشینان فاشیست در سرزمین های اشغالی حمایت می کردند، در حالی که خانه ها را آتش می زدند، مزارع زیتون را ویران می کردند، سیمان در چاه می ریختند، به فلسطینی ها حمله می کردند و آنها را از خانه هایشان بیرون می کردند در حالی که شعار مرگ بر عرب سر می دادند. رهبران غربی نیز همینطور – آنها کسانی هستند که اجازه دادند همه اینها بدون کوچکترین اعتراضی به اجراء درآید. به قول قبانی، عصر عقل سیاسی مدت بسیار زیادی است که به پایان رسیده است.

سپس، یک روز، رهبری غزه شروع به مبارزه می کند. آنها از زندان در فضای باز خود خارج می شوند و از مرز جنوبی اسرائیل عبور می کنند و به اهداف نظامی و جمعیت شهرک نشینان حمله می کنند. فلسطینی ها ناگهان در صدر اخبار بین المللی قرار گرفتند. روزنامه نگاران غربی از این که فلسطینیها واقعاً در حال مقاومت هستند، شوکه و وحشت زده شده اند. اما چرا فلسطینیها نباید چنین بکنند؟ آنها بهتر از هر کس دیگری می دانند که دولت راست افراطی اسرائیل با حمایت امریکا و اتحادیه اروپایی تابع آن، عکس العمل بسیار شدیدی نشان خواهد داد. اما با وجود این، آنها حاضر نیستند کنار بنشینند و نظاره گر باشند که نتانیا هو و جنایتکاران کابینه او به تدریج اکثر فلسطینیها را اخراج کرده یا به قتل برسانند. آنها می دانند که عناصر فاشیست دولت اسرائیل هیچ ابائی از صدور مجوز کشتار دسته جمعی اعراب ندارند. و آنها می دانند که باید با هر وسیله ای در مقابل این امر مقاومت کرد. در اوایل سال جاری، فلسطینی ها تظاهرات تل ابیب را تماشا کردند و فهمیدند که کسانی که برای «دفاع از حقوق شهروندی» راهپیمایی می کنند، به حقوق همسایگان تحت اشغال خود اهمیت نمی دهند. آن زمان بود که آنها تصمیم گرفتند که اوضاع را به دست خود بگیرند.

آیا فلسطینی ها حق دارند در برابر تجاوزات بی وقفه ای که در معرض آن هستند مقاومت کنند؟ بدیهیست. تا آنجا که به دو طرف این ماجرا مربوط می شود، هیچ تعادل اخلاقی، سیاسی یا نظامی وجود ندارد. اسرائیل یک کشور دارای سلاح هسته ئی است که توسط ایالات متحده تا دندان مسلح شده است. موجودیت آن در خطر نیست. این فلسطینیها، سرزمین هایشان و زندگی آنهاست که در معرض خطر نابودی قرار دارد. به نظر می رسد تمدن غربی مایل به ایستادن و نظاره در هنگام نابودی فلسطینیها است. اما فلسطینیها علیه استعمارگران قیام می کنند.